



Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 808. Leonis Pap. III. Annus 13. Caroli Magni 8. Nicephori 7. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

monasterium s. Sabini, monasterium Mastaticum, monasterium No-

non commemorandi cum Iosepho Oeconomo, secum ille studiorum...

Sic enim ille: Cur haereticus inquit nobiscum non communi-

IESU CHRISTI Annus 808.

LEONIS PAP. III. CAROLI MAGNI 8. IMP. ANNUS 13. NICEPHORI 7.

RECEPTORI agitur annus octingentesimus octa-

Multa prorsus blaterabant homines, illudentes, & irridebant,

De his dicturi, primam omnium per quem res decem-

Et tamen qui scelus patraverunt non se abdicant, nec latebras qua-

Qui primus rem occultam in apertum deduxit, atque

Tristibus qui sunt in Saecundione. Quamvis tempus fuit dissimulandi, & occultandi consilium

THEODO. SYDIT. AD PVOY DE COMMVNIONE DENEGATA OECONO. III.

III.

IV.

V.

VI.

SACER. B. VS. BEN. DIGNEN. D.

MARTI
MOXYM
CONTRA
MENTIS.

803. PAP. III. NICEPHOR. 7.

Non exhorristis hac audientes? Quam censuram Spiritus sancti indignationem fuisse ob huiusmodi blasphemiam quam gra- uiter vna successisse Angelos sanctos? Aut quomodo non statim velut Nathan & Abiron absque dubio debiscens terram medas q pro- mulgatores? qui tenebras lucem dicit, & Christum in contraria sententia pertrahere conatur. Proterus enim quicumque, enuntiat sacerdos, eadem Deum confirmat ac rata habere se profetur, in- xta magnum Dionysium. Atamen qui flagitum hoc commisit exem- plum subditis ad improbitatis imitationem praeboit, ut res ipsa do- cet, quin etiam procul positus Principibus & Ducibus, sicut imitan- dam in factum est in Longobardia & Gothia eius consensibus: neg- enim apud Gentiles tale quid perpetratur. Et non erubescit miser, sed sacrificat (sicut dicitur est) profanus: & eos qui ipsius meritis auerantur, selegere conatur. Dominus autem aduersus eorum qui pro eius mandato deiecit aut, qui regit et corda piorum in operato- rum nostrorum, ut vindictae se praebeat Ecclesiae suae, quemadmo- dum in adultero: egiq; hunc placat sacro ministerio prout expe- dit saluberrimo Patriarcha, scilicet, Ecclesiae Catholicae.

VII.

Reg. 2.

Quamobrem confidite filij ac fratres, ut ne terre carini, nec suc- cubitis, tempus confessionis, tempus resuscitae, tempus certaminum fortis elarum, agnitionum, sed & coronarum & gloria cele- stis, ait enim: Glorificantes me glorificabo, & qui contemnit me, erit ignobilis, &c. Beati qui non desinat a mandatis eius. Ideo gaudeat & exultate, quamuis merces vobis, cum sustineritis, mul- ta est in caelis: operibus vestris intendit. Note. Pro Imperatoribus vestris gratia: pro Patriarcha, et episcopatibus Ioseph: pro pace Ecclesiae, ampliamus. A via immutata, in mandatis eius volentes nimis, in omni beneficia & canonica conuersatione, quo ad aliquod amplius audiat, aut a nobis significatur. Christus sit vobiscum: Desperat praesens precibus patri mei ac patri vestri. Omnes saluto nominatim: Gratia Domini nostri Iesu Christi sit cum omnibus vobis, filij dile- cti. haec tunc ad suos monachos monasterij S. Platoni Theodoros.

VIII.

DE CAU- SA THEO- DORI AD VERVSVS PATRIAR- CHAM.

Iam vero antequam his alligatas litteras (ut testatur ad Simeonem inspicimus, nobis praestandum quod polli- citi sumus, inspicere scilicet, an Theodoro atque suis causis iusta fuerit, ut se subducerent, vitarentque communicare cum Patriarcha in sacris solemnibus coram populo in ma- gna Ecclesiam priuatim in monasterio de eius retinuit- se communicationem, ut in Missis eius nomen recitare nunquam praetermiserit, saepe ipse suis litteris professus est. Magna sane de his concertatio fuit, vsq; adeo, ut com- plures, atq; possimum ipse Patriarcha iactaretam Theo- dum quam reliquos ipsum fouentes esse schismaticos. quod abiq; digna causa se ad communionem ipsorum sub- duxissent, sicque Ecclesiam scindissent: tamen non de- siderit ipse Theodoros suam ornare deiectionem apud omnes id expetentes. Ista ut tu intelligas, primum omnium illud accipe, non in eo questionem atque conuersionem veritatem esse, num delinquenti, in grauissimum quemuis errorem lapsio ab Ecclesia iuste deiecto, digne poenitentia aperienda esset Ecclesia, & in sacerdotij gradum, ex quo ciectus fuerat, esset ipse recipiendus. Ista quidem in dubi- tationem minime deduci potuerunt, num lapsus ab Ec- clesia etiectus, possit per poenitentiam in Ecclesiam reuocari. Non enim adeo vecors Theodoros vir doctissimus fuit, ut id fieri posse negaret, ut huius rei gratia se a Patriar- cha in communionem subduceret, licet de restitutione illius in primum sacerdotij gradum a quo excederat iuste pri- uatus dubitaret aliquo modo potuisset.

IX.

INSTITU- TA CAU- SA THEO- DORI.

Sed res erat huiusmodi: quod nulla praeuia poeniten- tia scelerisque admitti detestatione & deploratione idem Iosephus Oeconomus tamquam innocens, nullusq; tral- gressions reus fuerat in Ecclesiam admittus, & sacerdo- tio restitutus, eo nimirum praetextu, quod etsi factum il- lud ab eo perpetratum illicitum esset, tamen per dispen- sationem licite absque culpa dicerent fieri potuisse, sicque uti nullius criminis reus Ioseph innocens iudicatus in com- munionem admittus fuerit, & restitutus in sacerdotium quod quidem grande pisculum fuit, & satis dignum, ut ob eam causam ipse cum suis Theodoros ab eorum commu-

nione qui illa taceant, se habuerit, quod & fecit. Rati- ones, quem ad Theodorum scriptum scribitur huiusmodi.

Theodorus Magistra.

Quod de nobis pro eximia sua potestate factis de exco- municatione: declarant sane quae per venerabilissimum praesentem Iosephum relationes & responsa. Et pro hac quidem in hac potestate mercedem illi omnino, etiam tacendum non est, reddidit con- stantia in pondere & integritate iudicis Dei. Quamvis tunc dispen- sationem, dominus fieri pro parte nostra conuenit, non tamen ad- vsi sumus: qui sub duximus nos habere, sicutam scilicet ego & Archiepiscopi, Thessalonicenses videlicet, quibus tempus est tacendum, & tempore loquenti, inuenit qui an adhae- res ne in apertum res veniret. Sed iudicium illud, non tamen- ritus est qui dicit: Nihil occultum quod non reuelaretur: et non- etiam nolentibus, cum eo stare res istae, non sua ad quae- rant, esse videntur. Non autem de dispensatione potestatem duo hac dicimus. Aut aliquid de potestate auctoritate, & consensum communium cum sanctissimo Patriarcha, quod quidem expediat in communem: ad si fecerimus in re, aut in- nos in eadem, qui prius, subtrahimus, ab eo retractamus, immo- no relinquimus. Amplius haec si quod illi magis, immo- satorum modum, sed impunitas, & dimittimus canonice dispen- sationem.

Dispensationis enim terminus est, ut nulli, tempore eorum, & constituta sunt, violare quoque; neque cum potestate immu- tate liceat pro tempore ac ratum, ut nulli quare ipsa quae- rant, consuegere: ad dicitur apertum, & talis in factis potestatem. Atque hoc ipsum dicimus inter apostolos quibus et Pa- tro sanctissime & in conuentione Timotheum. Inter Patres Magno Basilio Valenti uocum acceptante, in quo nullum tamen ad tempus retineat in mentione operum facti. Caritas non Paulus sanctissime ac perficit, nec Basilio Valenti dicitur, Deumq; Spiritum sanctum non praesentat: eorum autem, ut prae- teris quae mortem praesentat videntur. Ad hanc maxime quae- rumquam visio est dispensatione, ad non non aberrat, quae- resse autem est, quod praesentat intermisit, sicut videtur, & in- uenit, elatum nonnulli remittit praesentat aliorum cum con- cessitatem. Qui vero aliter progressus est, aberrat a dispensa- tionem inducens pro dispensatione. Et excolet omnia mala, sicut, qua scribere supernationem est propter unum praesentem.

Quod vero de dominatione tua dicitur est, ut in re apud- rum de his qui per pecuniam ordinarum vel viderent, remissio- quam vsum videri Chrysostomum episcopi Ioseph, quae- posuit: nihil id disceptare videtur, cum prius in conuentione sacerdotum, solum illud ad altare praesentat auctoritate. De- rum autem disceptare, & remissionem videri, inuenit cum- volent, nullum prohibebit: ut enim est ipse Deo & populo in- robernalis, cum unita inuocantur in hanc, & inuenit hac re disceptat. At longe distat hoc ratio. Quae enim inuenit corauit, quasi absurdum: nihil egerit sacra seruo operum in- in abduo quosiam loco, sed in ipsa dicitur Carthago, tamquam egregium exemplum sacerdotum praesentem. Ista quidem in- significandam illius impudentiam, pergit verbis, qui obiectionibus Theodoros occurrere, ista habet- cians:

Quia in vobis Valenti in aui Ethnica legentis, qui pro- ea quod illam coram deo sanctum praesentat, & inuenit. Ita- men coronatum ille fuit, & qui & sanctum quoniam inuenit. Ita- bus sancte scilicet Valenti canon praesentat, cum non reuocari- xit, atq; ita fieri deinceps oportere? Multi vero et de, inuenit quidem velle ipse lex est, non tamen sed tamen & inuenit. Ita- da, id fecerunt scientes, fieri, quoniam de re inuenit. Ita- Ecclesia illa per manus tamen illud inuenit. Ita- scripsi auerere aduersus eorum non peccare: quoniam multi inuenit- mones agere aut dicere quoniam inuenit, quoniam multi inuenit- pastores inuenit. Quippe qui cum inuenit magis inuenit- quentissimum inuenit, & Ecclesiam Dei sanctum inuenit. Et pro canonibus inuenit soluti fuerunt, cum aduersus inuenit- nes reuera concitati fuerunt, accidit hoc quidem inuenit- sextam Synodum iterum conuenientes Orientales inuenit- lycopi centenos & amplius inuenit canones inuenit.

CHRISTI
803.

CHRISTI
803.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

Annal.

aniquos & vitio receptos in Ecclesia canones, ut iuo loci diximus, pergit vero dicitur: Quia ergo mirum si nunc quoque quidem in futurum congerat, hominem per canones duplus est causa adpositum, innotescit declarant, absoluerunt, ut faceret dicitur? Synodus ergo facta domine, non simpliciter censet, sed in nomine Domini ad disciplinam & observationem canonum, & ad legandum, solentiam, non quando liber, sed ut veritate cogit & canon regulet, exacta disciplina. Aut probant se hoc fecisse qui clementer, & nos cum ea adhibemus, non non probant, erga te indignum, ne vicio ipse veri ator, in pueris, etiam quod postea. Verbum enim Dei tale non est, ut aliquid cogit: & post hoc Episcopus indolens data est, ut canonem videret, sed innotescit, ut de deo sequatur, hoc carere, tam priorum. Nescio an aliquis sit, de quo canon natus editus sit, quod, nequid mirum sit. Exat sancti Basilii canon de presbytero qui utat se per synodum contentum fore, nec, in alia synodo oblatum, & Synodi Carthagenensis de eo qui ordinari eos qui deserunt non officia, nec debet tales sacrificare in alia Ecclesia, prout quoniam in eam qua habent singulis presbyterum: deponi autem qui ordinantur. Si ergo in his parat & qua vulgo nihil agnoscant, quae peccator non vultis abiret dicitur indicio: quantum manu inter presbyteri?

XII. Nihil licet domine, non licet nos Ecclesia nostra, nec alteri vili quicquam praeferat in lege & canones committere, quoniam si hoc dicitur, nunc est Evangelium, in canonibus. Vniquisque Episcopus autem in tempore, quando ipse integrum est cum suis quod libet, facere, nunc est Evangelium, alim Apolos, alim legistat, sed ab ipse. Mandatum enim habemus ab ipse Apolo, & prater id quo accepimus, prater id quod canonis faciunt Synodorum inuenimus: & Lucianum, qua dicitur temporibus fuerint, si quis dignum est, aut facere aliquid inde, recipiendum non esse, nec consensum suum in sorte sanctorum, ut omnia male omnium suum illud, quod Apolos in praeterit. Aut vobis igitur qui extra mundum ista aliquid debet, quoniam ea inuesti gere & facere, ex quibus non etiam final extoluntur, & ad emulationem pronocentur. Et siquid in his vult docetur, se habebit, si inuis, expedit exales & extores totum orbem circumire cum omni afflictione & angustia. Adiuget ergo nos quo ad patrem Dno cura anima tua, dicuntur emularet. hactenus ad Theoclitum Theodorum.

Sed videamus eas ad Simeonem scriptas litteras a Theodoro quidem, ut ipse testatur, sed nomine S. Platonis inclufi, ut in eorum contextu significatur. sic enim primo loco politae se habent.

XIII. Simeoni Monacho. Et antea persequimus, pater, qui, qualis fuerit erga humilitatem nostram in omnibus aduersis, qua nobis accidit, cum lenire ea frateres & dirigere in nostram vultu atem. Et nunc vehementer sollicitum te esse, sicutum obstruere in te praesentis professionem Verbum quid facimus, cum exeret Dei mandatum, & Patrum canonum arcibus nos a tali communiore. Hic ad se velox propensio tua, hoc enim, erga Deum & nos per caritatem effectus, ut tanquam deturamque que nolumus nullum remota tentationem, tranquillitas, agitationem parum dominorum nostrorum. Non enim aduersus nos modo sermo est vitata communitio nec causa contentio, quoniam potius honor, veneratio, amor & congressus, prout te extigit: sed aduersus illum qui prater nos facti, omne, manifestum ex Domini sententia aduersum cor canis, qui ad se est tantis fecerit adulator & effertor, hoc cor au vniuersis mundo, quem Christum ipse deposuit duorum canonum rem, ut alios omittam. vniu quidem qui nec episcopi presbyterum in huiusmodi negotio permittit (ad alterum serbere non est iustus canon) quomodo minus coronat? Alterum vero quomodo qui in trinitate aliquod lapsus sit, a proprio de excommunicato, nisi intra annum pro reconciliatione sua pegerit, amplius admitti non vocem non licet. hic vero qui non non amos emigerit, in iugis in Ecclesia. Si igitur hic innocens multa magis aduersus ipse, si vero reus iste peccator: qua de eo ambigat, qui conuocet, & in obsequium sanctum Blasphemant, quia impudenter sit & heresit aduersus.

XV. Hic sunt pater, qui cor nostrum conuoluit, & timor em incutunt, hanc ob causam quod cum ipse non communitatem, nec cum patre eadem Patriarcha, qui aduerso communitatem datat

exiit in ego quidem in in querefides loco: Prapostum autem & reliquos Theofalones auroligati. Sed corpebant nos Deum presibus tuos. At nec sic quidem tenent nos vobiscum in Patriarcha, nisi postquam in se ipse velle nos fecisse. Si ergo cum regnum adhiberem & canonum in obsequio meum minime de similitudine Dei virtute se fecit: modo vane pro dominante imperio, vniu presbyteri causa iudicantes erimus, prodemus, cum aperto animo periculo veritatem? Nequaquam. Sed sereno nobis potius enim vsq; ad nocentem, quam vi cum eo communicemus, vel cum ipse qui cum illo sacrificium, quo ad primatur, quem admodum sub priore Patriarcha, sacerdotum. Est Oeconomi. Cur etiam indigni sacro operatio? Desit esse presbyter. Quod si hac illi non placent, qui cum eo sacrificant, videntur quo modo se gerent: parcam humilitati nostra, qua non prosumus, nihil, ad hunc vsq; diem locuti sumus, sed diem nos te: continemus, ex quo ingressi sunt, ut pacati hoc modo viuere, dum in nostri optum signefret & arbitri agnitione, eorum factores qui veritate in libere defendunt, & praesentate suo sepe de nouant. Verant sacerdotum more sacrorum, praesentate debent illi, aut ipse per se ad hunc, sed horum nihil sed ne ueritate quidem nos in eundem parant; Deum inuener, quo maior est nemo, cuius solus terror est formidabilis & tribunal illud illi systerunt omnes de omni his iudicandi.

Ceterum etiam boni aatem tuam, & tempus sacra vestigi tui aduoluit obsequio, obsequio, ut inferior diem nobis imperias, & canonum emolumentis tam pro Imperatoribus nostris, quoniam Patriarcha sanctissimo & Ecclesia vniuersae, non hunc solium qua apud eos est, sed qua per totum orbem, ut desinat vniu, ad gloriam Dei, & non pertinetur tunc Ecclesia. Sin minus, ut solent hoc secundum, ut nunc enim nos in eodem statu, quo per deum nos auor. Nam de lateri quoniam inuimus, & deus hoc Episcopi sacerdotum, & prapostum qui cum eo communicant: nihil inuandam, quomodo quidem ipse cum adultero conferent, & nemo quis quam locutus est. Nec Deum per nos (licet andae sit dition) & hortari & demittit, & sunt tubas, hactenus Theodoros Platonis nomine, ut apparet, qui cum suis inuener est solus, qui contra improbitatem surgeret ex aduerso, tanta boni rectique penuria tunc inerat Ecclesia Orientali.

Exrat eiusdem alia epistola de eodem quoque argumemto confcripta, qua fuis aduersus canonum peruersorem Iosephum disserit, acque sancti Platonis ergo. Vsum est namque Theodoro scioris nomine, viri sanctitatis famam etiam hostibus reuerendi, illa peragere, quo maioris ponderis eadem apud aduersarios haberentur, est eius epistola hoc exordium: Et iterum hortari sanctitatem tuam, optumum factum vsq; est. Platonis namque vtramque esse epistolam ex verbis illis intellige, qui in vtraque leguntur in hunc modum: Inclusus ego quidem fui in quo presidet loco: Prapostum autem hic erat Theodoros & reliqui Theofalones auroligati, sub Constantino videlicet, habet autem inter alia hanc ad eundem Simeonem oblationem post alia multa: Propterea pietatem vestram obsequio, accor atam, iuxta sacrum habitum nostrum cum ad disciplina, vni verba hac ad priorem dominorum aere perferant. Consulimus enim si hanc, approbante sanctissimo Patre archiepis nostro repererint, applausuras esse Angelos, laudaturos esse Sanctos omnes, exultaturos Ecclesiam vniuersam, accepturam denique ipsorum Imperio celestis auxilium magnum incrementum, tam hostium, inimicorumque, compressionem, tum pacata, iustitiamque vni & felicitatem. hanc & alia multa per Simeonis internuntium agens ipse, quod Imperator & Patriarcha noller quemquam ipsorum ad audirem admittere. Sed & Theodori frater Iosephus Archiepiscopus Theofalonica eius sententiae defensor & propugnator, nec audiri potuit, immo calumniam passus, quod malis artibus Archiepiscopatum esse adeptus, quod cum fisset ipse, illas ad eundem Simeonem monachum litteras reddidit: tunc, cum Imperator egredi coactus est aduersus Bulgaros, qui Sardi cam ciuitatem excidissent.

In his qua vobis pater sancte significasti, nihil molestum fuit, XVIII. quoniam quod notat per dominum nostri nos de more accedere, digna, vni, veneranda ipsorum adoratio, & protempit ac rotinas, ut lateri facimus, in eorum discessu voces reddere. Sed non fenit ad humilitatem nostram si faceret placabile, & inuicem vniuener, Christus amicum cor carum, quippe quod hostium ipse SIMEO.

XVI. XVII. XVIII. Theod. l. 1. c. 23. Col. 404. DE ALIA HVSDEM PLATONIS EPIS TOLA. Theod. l. 1. c. 23. Col. 404. IOSEPHI EPISCOPI THESSALONICAENSIS LONICAE EPIS. AD SIMEO.



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Iconia.

DE EPIS COPATV APOLONIA.

XIX.

REDDIT RATIO NEN DE SEPARATIONE SYA.

XX.

XXI.

XXII.

conciliari noni, ne dum ut no. regeat, qui sincero corde illos colimus & amamus. Belle autem fuit ut tua responsa nostra sacra...

Quod vero ad alterum capit, occurrat etiam quid procol hinc formatus...

Scire autem quid noni acciderit in presenti negotio. & nos dicere non possumus, et quod imperatores in casibus non versantur...

Quod autem impertinet ad Nicephorum Imperatorem cum filio in astra existente, qua ipso occasio perogratia fuerit...

Cum autem interea magis magisque perseveraret aversio Nicephorii Patriarchae adversus Theodorum, Platonem...

Logian infirmitas, et se fortiorque in omni liberate...

Tampam velo spoliam ventis tenet, quod nescit, dum beatitudo...

Nunc autem pergitus ad purgationem istam de qua dicitur, et non...

De Otieno no. autem, cum capta habet, quem nescit ipsa se possit...

Non sitendus humile et tristis operam, quod non sitendus...

Hoc est, ut etiam & otieno non sitendus...

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

XXI.

XXII.

XXIII.

XXIV.

XXV.

XXVI.

XXVII.

XXVIII.

XXIX.

XXX.

XXXI.

XXXII.

In hac tua, ne pollatur dominum aliter de populo nostro mun-
terit, ne demer, orantur in se schismaticos ab ipse. Verè enim
et sic et hoc fiat beatitudo tua, quod nisi hoc ita fiat, Deum a-
mante amice tua sunt, et postmodum ac triumphatorum impe-
ratorum nostrorum (sicut siquidem plerumque de nobis quidem pro-
menda) pugnandum quod futurum sit, Deum non schisma quide-
Deo esse, et dicitur, Angeli, magnam fiet in Ecclesia nostra. Sed mi-
serere, populi domi, sed admodum petre medice gregem tuum, que-
rant, Ecclesiam tuam sapientia tua modis, prudentia tua verbis, que-
metuisti ista tua. Quam vnam excludi à solo facti suo, et vniuersa
laicis. Et ne vnam habeat Ecclesiam ipse, quam atque sunt Chris-
tus et Deus nosse sanguine suo. hac ad Patriarcham Theo-
dorum.

XXV. Accidit autem ut eum hæc de Theodoro ac socijs ex-
tra Constantinopolim progressa, Romam vsque perlata
tanta essent, nempe Theodorum cum suis, factis schisma-
tibus, scilicet agere, nec cum Patriarcha communicare;
ipsius namque Patriarchæ literis id innovasse Pontifici;
par est credere: à quo cum in deterioriorem partem accepta
illa fuerint, factum est ut Romæ ipsi diuisi. Theodo-
rus tam ab ipso quam ab alijs schismaticis haberetur: cu-
ius rei causa Basilium Abbas monasterij sanctæ Sabæ Ro-
mæ excellentis, licet intima esset cum eo germanitate con-
iunctus, tamen sic se ab ipso Theodoro communicatione
subditæ et significans in ipsum schismaticum ab Eccle-
sia separatum (ut per eum) dicere anathema. Verùm cu-
piens amicum ad unitatem Ecclesie reuocare, non dese-
ruit eum extra Ecclesiam esse (vel putabat) in schismate, sed
scribens ad eum literas, et munera quoque addidit, et
cum à schismate, quo putabat reueri, penitus liber-
raret. Quis vbi Theodorus accipit, ingenti dolore per-
cellus scribens, tum de ipso, tum etiam de Leone Papa
conqueritur. Illa quidem ipse tum vehementi animi an-
gore turbatus paulo licentibus. Postea vero æquanimior
redditus longè diuersas ad ipsum Leonem literas scri-
psit, quas suo loco reddidit sumus: nunc autem illa audi-
tis ad ipsum Basilium Theodorus amaro animo tunc
rescripsit.

XXVI. Acceptam literas ad tuas fraternæ caritatis, mirari sumus eum
repentinam mutationem. Præsertim siquidem verbum (ut cetera si-
cilia) que ad rem minus necessaria, Iosephum Orosionem accu-
satis, ut qui perperam sit in usus in Ecclesia post eorum inno-
centem plane ostendebat: et qui eundem in eadem re nunc lau-
datis, non vituperat. Quod à quodam Sanctorum didam est, se-
re delictis. Sed pro nihilo id habeatur, quoniam aperta sit con-
tradiçtio. Quale verò illud est, quod ad id iniquitate prom-
ittit, ut præsertim exanimare et exatit cognoscere, aduer-
sus humilitatem nostram presertim in discessione ab Ecclesia
nostra, et præsertim anathematismum? Attendit tibi, aut si scri-
psit ad te presertim in te, nec vituperes: et præsertim cogno-
scit, tum corripit. Tu verò nihil bonum obsecramus, nec cogitam-
posse et nos ex ratione agere aliquid: sic tamquam imperator a-
ratiuis expertes, tamquam vitæ apostolica tyranni ac discipulos
intercepti: nec hoc solum, sed duras oburgasti. Atque vitantes
hoc solum egisse, quem etiam anathematizati deservisti. O res hu-
manas! et quomodo maior tibi cura non fuit amicitia tua con-
seruanda? Nos enim si sancti colere conuenientia tua: nunquam
sic ex abrupto tenuitatem nostram profudisset. Verum huius
digni sumus: nec mirandum, si ab amicitia etiam tua laceramur.
Ceterum qui sumus, Deo quidem inuocamus: æquum autem
et prudentia tua, quandoquidem offenditur et scandalizatur,
operire.

XXVII. Non sumus apostolica, o mirande, ab Ecclesia Dei. Absit ut no-
stros eueniat. Sed quoniam alij peccati plurimum obstridi si-
mus, attamen vnum cum illa corpora sumus, eorum, alium et di-
uinum documentum; et canones eius et constitutiones serua-
re cupimus. Turbulentus est enim, et ab illa scilicet, que in manu reue-
rentiam habet, neque rugam, tum in fides ratione, tum in cano-
num sanctione ab omni usque ad nostram memoriam, eorum
est, quorum scilicet et amorem agitur et via exire et sine regula,
quorum ex munere Ioseph ille qui adulteram coronauit, et qui
cum te tanquam innoxio esse non dubitauit. quæ, idcirco illam
deserendat, ut sine culpa scilicet amant. Quomodo eum sic cano-
nicæ ad nos scribit pietas tua, canones ignorat, et quod iuxta

non cepimus ut fuerit? Nam si in huiusmodi capiti epulatores
lytico non vetant: quid in eum qui legimus coronat? Et qui-
dem in adulterum nuptis triginta totos dies coniugari? Quod,
quod permiosum est, etiam coronare eum, qui ex Domini senten-
tia sic adulter? Sicut in coniugio peccati recitare adulterij copula-
torum. Et diuinam gratiam impio pro impio inuolare? Exeran-
tim presertim, in xta magnum Dionysium, Deo est, presertim, qui
hoc facit. Superuacuum fuerit aliorum in eum canones proferte.
Quod verò ex quo deprecium ab altero Patriarcha fuit, nouem an-
norum spaciis egerit, et canon nisi iuxta animum absoluitur, ab-
solutum postea quem, quem vetat, quo loco reponemus? At ubi
presertim, absolutum fuisse. Verum si solutus fuerat, cur non sacri-
ficabat et si solutus erat, aut absolutus à synodo petri planum eum
est, solutus non ab eo petri qui uictus sit, non qui solutus. Quare
hic etiam in seipsum impet, contra veritatem et ego volenti. Sa-
cratum enim profanatum est, siater, ipsum sacrum operari, cano-
num, magna perturbatio tanta negligere. Quod enim est, quod
aut Chrysostomus, periculo non vacare, si in sacerdotem non inqu-
ratur, non de fide (ut male vides) sed de vita integritate. Inueta-
rare quidem et excutere vnum quocumque, quomodo se habet, nil
est opus: gratia enim etiam super ind quibus per eos qui accedunt,
descendit. In his autem qui manifesti vici sunt, quibus est Ioseph,
et quidem magis sceleris quod in oculis omnium commisit, veri-
tas à Domino impetis copulans, ipso, adulterio manifestat, dum
eum coronat, quando quidem hac nos discrepat, in xta Theo-
logum, dissimulare peccata est prolixo veritatis et canonum cor-
ruptela.

XXVIII. An nescit benevolentia tua, Deum ipsum vindicem fuisse,
quando non inuenerit qui Ecclesiam tuam gubernaret, et San-
cti quondam accidit erga ipsam Basilium I. antiochus, Herodis,
quod ad modum adulterij spectat, Regnum euertere: idem enim
Herodis illius legitimum fuit, qui à populo suo pulsus, est occisus,
quippe qui ex ea Regnum legitimum conuenit dicitur, in-
fide sibi copulans Philippo fratris Herodis. Quod si hoc vindic-
care non conuenit: errant carnis in tua iudicio latentes (quod ve-
merarum est affirmare) cum Herodem reprehendit, mortem
appetit ob reprehensionem. Errant et Chrysostomus, cum pro-
videt agere validum certamen inquit. Pro bono enim (sicut
Rom. 5. quit) audeat quosdam mori, ut non commouerent in similes alios
sanctorum pro similibus contentiones. An rursus ignorat reue-
rentia tua, cum dicitur ex rebas consuet Christianis fide et o-
peribus si alterum desit, alterum non professe? Annulat ut de-
pre, rogamus, Maxima. Primum quidem ut canonum patris
excitetur pariter ad honesta, deinde ut à beato Sabæ ex-
litis, accuratam non solum fides, sed etiam canonum ratio-
nem amplectatur: deinde germanus cum sit fraternus, cano-
dem, nobiscum sententiam tenet: hortamur, propriam se-
deni seruet, ne quo pacto inde claudicemus circa præcipua,
ignoscit fraterni monitionis, sunt et nos tibi: neque oportet
nos non nos indignari. Ne igitur succensat reuerentia tua, sed
ad caritatem potius ascendatur, et talis seruet quosdam, ve-
let. Nullum enim damnum aliud capimus, quam ut securus vi-
namus.

XXIX. His igitur à Theodoro cum ingenti animi amaritudi-
ne scriptis, eodem impetu in Pontificem ipsum, de quo
salia auiderat, mouer stylum, quo non ratio, sed dolor
impellit. Palsi sunt interdum instar solis et Sancti deli-
quum: sed sicut ille paulo post pristino radiorum fulgo-
re mundo respicendit, sic accidit Theodoro. Nam quem
atra bilis nube ad momentum passum ecliptim intelligis,
paulo post clarioribus intueberis radijs coruscare, ex epi-
stola quam scripsit ad ipsum Leonem Romanum Pontifi-
cem, quam suo loco reddidit sumus inferius. Sed audi
modo, quæ obiter suggestit ingens, quam diximus, animi
quæ tenebatur amaritudos.

De Papa autem, inquit, quid ad nos, hoc agat, an illud? qui
proprie quicque captus est ala, et dicitur. Cuius enim de manibus
sacerdotij delictis nihil curare dicit, nisi qualemcumque sacerdotem
sed caput Ecclesia ita derisit, et operamur est, ut vel aude nos
quidat. Quod si id verum est, à Theodoro iam. Ceterum præsertim
et solere quosdam, nos amamur linguam adulterij capta, et ne ad e-
criter pronunt emus.

Si verò dicitur sunt homines, ut sic. huius, nos dem ab hoc Patriar-
cham excidissimus, ad aliud argumentum veros fuisse: ne carde

Annal. Eccl. Tom. 9.

302
XXIX.
XXX.
XXXI.
XXXII.



